

यादींच्या कांय कविता

— सुनिता सुनील उम्रसकार

(१)

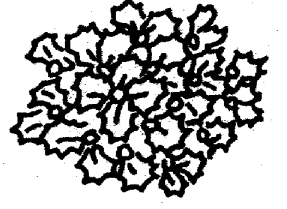
सळाबळा जाल्लें मळब
काळजांत देंवलें
आनी हुसक्यांची उंवाळणी
वाट देखूंक लागलें

दोळ्यांतली सांसपणी
आंगाखांद्यार खेळटा म्हणसर
थपथपिल्ल्या काळजाची
उमळशीक वाडत रावली

तुज्या कुरवांची
वळेरी पुंजायली;
सपनांचे कळे
फुलत गेले...
सावरेबोणांतलो कापूस
आंगणांत म्हज्या
सुखाचें कूप
शिवरीत गेलो...

ओडलायणो शिरंगार
आपालिपांनी खेळयत;
दोळ्यांत मिरयलो
काजळदेश शेकानशेक...
पातळत गेली धांपिल्ली मूठ
उगडली परतून
हातांवेळी रेखा
जीणभर पातळ्ळीं...

संवसाराक आडनदर करूंक मेळना देखून
हातांतलो हात काडीत रावलें;
तसो तनामनाचो शिरंगार
संवकळीचो जालो...
दर्याच दर्या दर्या भोंवतणी
काळजाक थाकाय दिवपी
ताचे भोंवतणी नदर घुंवडायली
तेन्ना फांतोड्डेचे रंग गडद जायत गेलो...

(२)

याद एक आरंब
मेकळी सुवात
एकसुरी
हुसको...

हुसक्यान काळीज
खपखपता
पिडटा, छळटा,
निशेंता...

यादींचो चंवर
म्हज्या आंगणांत
जडशीळ पावलांनी
संवसार भरून...

यादींची कुपां
काळीज धांवडायतात,
दोळ्यांतली ती कुरु
वाट दाखयता...

ताची नदर
परजळ वाडयता
ताची गुंफण
काळजाक बांदून...

याद
त्याच खिणांची
मन ओडटा
यादींक हुसको
परमळीत करतना
वेगळेच तंद्देक
घुसपून उडयतना...

(३)

याद येवपी दर एक स्त्रीण
तुजेच निळायेन भिजलेलो
किदें सांगूंक सोदता आसत तो!
मळबाक वेगावपाचो ताचो ध्यास
रानांवनांत अचळय झिरपुपी उजवाड
उमटिल्लीं अचळय तीं किर्णां...
आतां आतांच हांगा थंय साबारांक
निळ्याशार मळबाचो आवेश आफुडटना

सोंपून वचपी त्या जलाशयाक
वेगावपाक वतना, तिचे उमाळे;
उतरांचे अर्थ कशे रिकामे जावंक लागल्यात
एक एक पान गळसून गेल्ले वरी,
तिच्यो यादी सांसपून पळयतना
असंख्य स्त्रिणांच्यो चर्यां...

एक एक पावल मळब मुखार वता, तशें
हातांतले स्त्रीण आशिकुशीन धांवत सुदटात...

